

Domnule Președinte,

Subsemnatul **Chitic Mircea Victor Daniel**, domiciliat în București, în *contradictoriu cu Băsescu Traian*, cu ultimul domiciliu cunoscut în București, având la această dată ocupația de Președinte al României, **Lixandru Gabriel Cătălin, Badea Cristian și Mincă Costel**, cu domiciliile necunoscute, în temeiul art. 2781 și următoarele C.p.p. formulez prezenta

PRECIZARE ȘI COMPLETARE A PLÂNGERII ÎMPOTRIVA REZOLUȚILOR PROCURORILOR

adoptate în dosarul 1169/P/2010 de către procurorul Zlata Gabriela, apoi de către procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, domnul Marius Iacob, ca răspuns la plângerea subsemnatului împotriva soluției adoptată de către procurorul Zlata Gabriela (Rezoluția 3823/II/2/2012), precum și împotriva Rezoluției 788/C3/2012 adoptată de către Prim Adjunctul Procurorului General al Parchetului de pe lângă ÎCCJ, dl Daniel Marius Morar, Rezoluții prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii Băsescu Traian, Lixandru Gabriel Cătălin, Badea Cristian și Mincă Costel, prin care vă solicit să admiteți plângerea subsemnatului împotriva acestor Rezoluții urmând ca prin sentință să desființați rezoluțiile atacate și să trimiteți cauza procurorului în vederea începerii urmăririi penale împotriva făptuitorilor mai sus menționați pentru următoarele motive:

În fapt, prezenta “Precizare și completare” a plângerii deja formulate în acest dosar își datorează existența unui “dublu” demers făcut de subsemnatul împotriva soluției adoptată prin Rezoluția 3823/II/2/2012 de către procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, domnul Marius Iacob, dublul demers al subsemnatului (plângerile fiind identice ca și conținut dar având doar temeiul juridic schimbat) fiind determinat de o interpretare și aplicare neuniformă dar generalizată a normelor de procedură penală (interpretare a cărei ambiguitate va fi adâncită din păcate de către Rezoluția 788/c3/2012), și anume:

- o plângere formulată direct la instanță în temeiul art. 2781 C.p.p. împotriva rezoluțiilor pronunțate de către Procurori în prezenta speță în temeiul interpretării stricte ale dispozițiilor de la al. 1 din norma procedurală indicată mai sus, și, în același timp,

- o a doua plângere formulată la procurorul ierarhic superior, făcând aplicațiunea unei interpretări mai largi ale art. 278 al. 2 C.p.p. conform căreia o rezoluție pronunțată în temeiul art. 278 al. 1 C.p.p. în situația în care aceasta “novează” Rezoluția atacată, Rezoluția Prim-Procurorului ar putea fi atacată la rândul ei la Procurorul ierarhic superior.

În urma celui de-al doilea demers prezentat mai sus a rezultat **Rezoluția 788/c3/2012** pronunțată de către Prim Adjunctul procurorului General - dl. Daniel Marius Morar (rezoluție pe care o atacăm în prezent) acesta din urmă dispunând la rândul său o “îndoită” soluție, prin care a operat *de facto* și o disjungere după “calitatea” faptuitorului:

- **în temeiul art. 278 al. 2 s-a dispus** “*Respingerea ca neîntemeiată a plângerii formulată de către (...) [subsemnatul - n.n.] împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale dispusă în temeiul art. 10 lit. a C.p.p. față de Băsescu Traian sub aspectul săvârșirii infr. Prev. De art. 180 alin. 1 C.p.*”, măsură care poate fi atacată separat în temeiul art. 2781 C.p.p. și, în același timp și prin aceeași rezoluție (!) a dispus

- **în temeiul art. 2781 al. 13 C.p.p. s-a dispus trimiterea unei copii a Plângerii subsemnatului către ÎCCJ “spre competență soluționare”**, având în vedere că Prim- Adjunctul Procurorului General a considerat că “*cu privire la plângerea formulată împotriva soluțiilor de neîncepere a urmăririi penale dispuse față de Lixandru Gabriel Cătălin, Badea Cristian și Mincă Costel (...) competența de a o soluționa aparține instanței conform art. 2781 C.p.p.*” (!!!)

Această Rezoluție dispusă de către Prim Adjunctul Procurorului General prin care a respins Plângerea subsemnatului prin confirmarea soluțiilor anterioare în ceea ce-l privește pe Băsescu Traian - pe de o parte și prin care a trimis în vederea soluționării aceleiași plângeri către ÎCCJ în ceea ce-i privește pe ceilalți făptuitori - pe de altă parte, nu doar că ambiguizează definitiv aplicarea și efectele normelor procedurale penale menționate mai sus, ci, mai mult, prin argumentația soluției sale, Daniel Morar a consolidat caracterul ilegal al rezoluțiilor anterior pronunțate în acest dosar, reușind să încalce aproape toate principiile și obligațiile ce ar trebui să stea la baza activității unui

procuror în România, și anume *“să asigure suprematia legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora”*. (art. 4 L 303/09)

Față de confirmarea integrală de către Daniel Morar a Rezoluțiilor anterior pronunțate (cu excepția disjungerii de facto a dosarului 1169/P/2010 despre care am amintit mai sus și vom dezvolta în cele ce urmează) în prezenta speță (Rezoluția din 15.10.2012 precum și Rezoluția 3823/II/2/2012) ne menținem în întregime criticile aduse acestora prin plângerea inițială și care, pe cale de consecință, pot fi extinse și asupra Rezoluției nr. 788/c3/2012, urmând în cele de mai jos să subliniez punctual următoarele aspecte care demonstrează fără tăgadă nelegalitatea Rezoluției adoptată de către Daniel Morar prin care a respins ca *“neîntemeiată”* plângerea subsemnatului:

1. Prim-Adjunctul Procurorului General Daniel Morar în mod nelegal și abuziv a confirmat soluția dată de către Procurorul șef Marius Iacob prin care a schimbat temeiul juridic al neînțelegerii urmării penale dispusă față de Băsescu Traian din art. 10 lit. f C.pr.pen. în art 10 lit. a C.pr.pen..

Așa cum am arătat în plângerea pe care dorim a o completa și preciza, după ce subsemnatul am atacat pentru motive de nelegalitate Rezoluția adoptată la data de 15.10.2012 de către procurorul Zlata Gabriela, ca răspuns la plângerea mea procurorul șef Marius Iacob a dispus prin Rezoluția sa pe de o parte *“respingerea, ca neîntemeiată, a plângerii formulate de numitul Chitic Mircea Victor Daniel împotriva soluției adoptate în dosarul nr. 1169/P/2010 (...)”* și concomitent a dispus *“infirmarea parțială, ca nelegală, a soluției de neînțelepere a urmării penale față de Băsescu Traian pentru infracțiunea prev. de art. 180 alin. 1 Cod Penal și schimbarea temeiului juridic din art. 10 lit. f C.p.p. în art. 10 lit a C.p.p.”*, pentru ca în final să dispună *“menținerea celorlalte dispoziții ale rezoluției nr. 1169/P/2010.”*

Această din urmă soluție a fost confirmată de către Prim Adjunctul Daniel Morar, acesta reținând că *“în mod corect s-a dispus schimbarea temeiului juridic din art. 10 lit. f în art. 10 lit. a C.p.p.”*, căci *“în situația în care într-o cauză este incident vreun caz care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale prev de art. 10 lit. a - e Cpp, cât și unul prev. De*

art. 10 lit. f - j Cpp, se dă întâietate primului întrucât presupune inexistența infracțiunii” toată argumentația Prim-Adjunctului sprijinindu-se pe autoritatea Deciziei 608 din 8.12.2003 de către completul de 9 Judecători al ÎCCJ.

Soluția adoptată de către Daniel Morar are însă doar o aparență de legalitate, căci respectivul caz de neîncepere a urmăririi penale prevăzut de art. 10 lit. a C.p.p. ar fi putut fi invocat DOAR în situația în care în dosar s-ar fi făcut măcar o cercetare prealabilă, or, în prezenta speță nu au fost audiați decât făptuitorii (cu excepția lui Băsescu Traian) și partea vătămată, respectiv subsemnatul, fiind ignorat în totalitate probatoriul solicitat în mod expres de către subsemnatul prin plângerea depusă în data de 21.10.2010.

Astfel, Daniel Morar, prin confirmarea soluției adoptată de către procurorul șef Marius Iacob, nu doar consfințește încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 202 C.pr.pen. care îl obligau ca din oficiu să “*adune probele atât în favoarea, cât și în defavoarea învinuitului sau inculpatului*”, dar ignoră întru totul faptul că:

- 1.) Subsemnatul am solicitat în mod expres administrarea unor probe în susținerea plângerii mele, și**
- 2.) Probatoriul solicitat de către subsemnatul nu a putut fi administrat datorită faptului că procurorul Zlata a “constatat că în prezenta cauză nu pot fi efectuate cercetări împotriva președintelui României”** (motiv pentru care martorul expres menționat în plângere - soția mea, nu a fost citat până la această dată pentru a da declarații).

Faptul că în această cauză *nu au fost administrate probe de către procurorul de caz Gabriela Zlata* îl obliga pe Prim-Adjunctul Daniel Morar să infirme soluția adoptată de către Marius Iacob trimițând dosarul spre completarea probatoriului și eventual să dispună începerea urmăririi penale, sau, de ce nu, chiar să “inoveze” o soluție care să ducă la “suspendarea” cercetărilor în acest dosar pe durata mandatului de președinte al făptuitorului Băsescu Traian, dar în niciun caz nu-i permiteau acestuia să confirme o soluție adoptată într-un dosar exclusiv pe baza declarațiilor făptuitorilor și a unui probatoriu inexistent.

Față de această situație vă solicit să constatați încălcarea flagrantă a drepturilor procesuale ale subsemnatului garantate de către întreaga legislație în vigoare precum și de către Convenția Europeană a Drepturilor Omului, încălcare ce a avut ca efect adoptarea soluției

atacate.

Pentru toate aceste motive vă solicit să constatați nelegalitatea rezoluției adoptate de către procurorul Daniel Morar prin care a fost confirmată neînceperea urmăririi penale împotriva făptuitorului Băsescu Traian în temeiul disp. art. 10 lit. a C.pr.pen., și, procedând la analizarea aspectelor prezentate pe larg în Plângerea ce se dorește a fi completată prin prezenta, să desființați rezoluția atacată și să trimiteti cauza procurorului în vederea administrării probatoriului și începerii urmăririi penale împotriva făptuitorilor mai sus menționați.

2. Prim-Adjunctul Procurorului General Daniel Morar a greșit când a apreciat că soluția adoptată de către Procurorul Șef al Secției penale și criminalistică – Marius Iacob nu încalcă principiul “non reformatio in pejus”.

Aprecierea Prim Adjunctului Daniel Morar conform căreia nu ar fi fost încălcat principiul mai sus amintit deoarece “*soluția a fost infirmată din oficiu, în temeiul art. 64 alin. 3 din Legea 304/2004*” este în mod evident partizană și nefondată atâta vreme cât Procurorul Șef Marius Iacob a adoptat soluția pe care am criticat-o într-o Rezoluție în a cărei preambul se menționează expres că “*Având spre soluționare plângerea formulată de numitul Chitic Mircea Victor Daniel împotriva soluției adoptate în dosarul 1169/P/2010 al PÎCCJ (...), examinând lucrările dosarului, CONSTAT: (...)*”

Astfel este evident din însuși cuprinsul Rezoluției 3823/II/2/2012 că procurorul Marius Iacob nu “**a infirmat din oficiu**” soluția adoptată de procurorul Zlata Gabriela, ci în urma Plângerii făcută de subsemnatul în temeiul art. 278 C.p.p.. În pofida acestui fapt, deși procurorul Marius Iacob se afla în situația de a se pronunța într-o cale de atac pe care exclusiv subsemnatul se angajase, a respins ca neîntemeiată plângerea subsemnatului și în același timp și în afara cadrului procesual descris prin plângerea mea a infirmat ca nelegală soluția adoptată de către procurorul Zlata Gabriela prin care era suspendată de facto urmărirea penală a făptuitorului Băsescu Traian, pentru a dispune încetarea urmăririi penale cu un caracter definitiv prin stabilirea ca temei legal al 10 lit. a C.p.p, fapt care în mod evident a creat o situație mai grea subsemnatului în soluționarea propriei mele căi de atac, menținând totuși “celelalte” dispoziții ale Rezoluției nr. 1169/P/ 2010...

Arăt și pe această cale că **principiul non reformatio in peius este aplicabil în exercitarea oricărei căi de atac împotriva unei soluții defavorabile,**

indiferent de părțile implicate în litigiu, inclusiv în cazul plângerilor formulate în temeiul art 275 și următoarele Cod Procedură penală, norme care instituie o veritabilă cale de atac împotriva dispozițiilor de neîncepere a urmăririi penale, acesta fiind motivul pentru care există o evidentă simetrie între reglementarea cuprinsă în art. 275 și cea cuprinsă în art 362 al. 1. În literatura de specialitate s-a arătat că deși dispozițiile art. 372 C.proc.pen și cele ale art. 385 C.proc.pen. folosesc expresiile „instanța de apel”, respectiv „instanța de recurs”, în practică, întinderea efectelor acestui principiu este mult mai mare, regula imperativă exprimată în dispozițiile legale citate având aplicare și asupra soluției pe care trebuie să o dea instanțele sesizate - prima instanță sau instanța de apel, după admiterea căilor de atac, desființarea hotărârilor și restituirea cauzei spre rejudecare, dar chiar și asupra soluției procurorului investit în temeiul art. 275 și următoarele sau 332 C.proc.pen.. “Așadar, situația oricăreia dintre părți nu poate fi agravată în propria cale de atac, în nici una din situațiile de mai sus, deoarece rațiunea ce stă la baza principiului – necesitatea ca părțile să nu aibă temeri în exercitarea dreptului lor de a supune controlului judiciar hotărârile care le privesc, este prezentă în toate aceste cazuri. De asemenea, în doctrină s-a arătat că principiul neagrării situației în propria cale de atac constituie o garanție a libertății folosirii căilor de atac, în caz contrar ajungându-se la o îngrădire a voinței părților de a ataca hotărârile pe care le consideră nedrepte, din cauza temerii că există posibilitatea ca, prin declanșarea unei noi judecăți a cauzei, să-și înrăutățească situația.”

Pentru acest motiv o Rezoluție pronunțată într-o astfel de cale de atac este suspusă direct principiului *non reformatio in pejus*, plângerea formulată în temeiul art 275 și urm. C.pr.pen. ne putând constitui prilejul unui control exhaustiv de legalitate realizat de către procurorul ierarhic superior în temeiul art. 64 al. 3 din Legea 304/2004 al măsurilor luate de către procurorii subordonați, control care să aibă ca efect înrăutățirea situației petentului, așa cum în mod greșit a apreciat Prim Adjunctul Daniel Morar.

Or, în imposibilitatea exercitării de către procurorul ierarhic superior al controlului de legalitate prevăzut de C.pr.pen. și de Legea 304/2004 în momentul analizării unei plângeri în temeiul art. 275 și urm. C.pr.pen, respingerea ca neîntemeiată a plângerii subsemnatului putea avea ca efect doar menținerea integrală a dispozițiilor Rezoluției adoptate de către procurorul Zlata Gabriela și nu infirmarea acesteia din urmă, **soluție prin**

care subsemnatului s-a creat o situație mai grea decât cea anterior formulării căii de atac, fapt ce constituie o încălcare flagrantă a garanțiilor procesuale ale subsemnatului.

3. Confirmarea de către Prim adjunctul Procurorului General al României – Daniel Morar a Rezoluțiilor adoptate de către procurorul Zlata Gabriela și procurorul șef Marius Iacob cu privire la imunitatea Președintelui este nelegală și nefondată, soluția adoptată prin Rezoluția 788/c3/2012 fiind adoptată prin interpretarea abuzivă a normelor Constituționale în vigoare și cu încălcarea evidentă a disp. art. 1 - 4 C.p.p. precum și a obligației procurorului ca *“prin întreaga sa activitate, sa asigure suprematia legii, sa respecte drepturile si libertatile persoanelor, precum si egalitatea lor in fata legii si sa asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participantilor la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora”*.

În pofida faptului că Prim-Adjunctul Daniel Morar “confirmase argumentat” în prealabil soluția Prim-procurorului Marius Iacob dată prin Rezoluția 3823/II/2/2012 prin care “se constatare” în temeiul art. 10 lit. a C.p.p. că fapta numitului Băsescu Traian nu există - situație în care orice argumentație asupra eventualei “imunități” a făptuitorului devenea superfluă și fastidioasă, cu toate acestea procurorul Daniel Morar a ținut să întărească cu noi “argumente” teza deja pe larg expusă de procurorii subordonați ierarhic, acesta edictând că *“Referitor la răspunderea penală a Președintelui României, conform dispozițiilor constituționale, pe perioada mandatului său, acesta poate fi cercetat doar în cazul în care ar comite infracțiunea de înaltă trădare”*.

Desigur, această interpretare seamănă până la identitate (și în mod cu totul nesurprinzător) cu soluțiile adoptate de către procurorii aflați sub controlul său:

- *“în raport de dispozițiile constituționale susmenționate, se constată că președintele în funcție nu poate fi dedus judecății sau judecat pentru săvârșirea de fapte penale, cu excepția infracțiunii de înaltă trădare”* - Marius Iacob, și
- *“în aceste condiții, față de dispozițiile legii fundamentale, rezultă că președintele nu poate fi cercetat, dedus judecății sau judecat pentru săvârșirea de fapte penale, cu excepția faptei de înaltă trădare”* - Zlata Gabriela,

motiv pentru care criticile aduse pe larg acestor rezoluții la punctul II lit. A din Plângerea inițială a subsemnatului vor fi menținute și cu privire la soluția Prim Adjunctului Daniel Morar adoptată în Rezoluția 788/c3/2012.

Spre deosebire însă de subordonații săi, Prim Adjunctul nu se limitează la a “constata” ce “rezultă” dintr-o citire parțială, trunchiată și partizană a textului Constituției ci, de la înălțimea funcției domniei sale, **Daniel Morar este primul procuror care și-a asumat responsabilitatea de a argumenta abrogarea de facto a dispozițiilor art. 84 al. 2 raportat la 72 alin. 1 din Constituția României** (abrogare criticată in extenso de subsemnatul prin plângerea înaintată domnului Daniel Morar), **acesta afirmând că:**

“Imunitatea își găsește justificarea în considerații de oportunitate politică, șeful statului reprezenând o instituție cu cea mai înaltă autoritate în stat, pentru păstrarea autorității acesteia fiind necesar să nu se poate aduce atingere persoanei care o reprezintă.”

Analizând această frază, care denaturează sensul evident al normelor constituționale și care are ca efect nici mai mult nici mai puțin decât schimbarea regimului constituțional al României dintr-o republică semi-prezidențială într-o republică prezidențială pe model francez, dorim să adăugăm argumentelor pe larg precizate la punctul II.) din Plângerea inițială următoarele critici punctuale ca răspuns la “argumentația” prim-adjunctului Daniel Morar:

a. Noțiunea de “*șef al statului*” este străină atât spiritului cât și literei Constituției României, căci rolul Președintelui României este în mod expres definit și delimitat în articolul 80 din Constituția României prin cuvinte ca “*reprezintă statul...*”, “*este garantul...*”, “*veghează la...*” și “*exercită funcția de mediere între puterile statului*”, niciuna din aceste sintagme, luate separat sau împreună, neputând lărgi sfera de atribuții al Președintelui României până la cea de “șef al statului”, textul constituțional expimând cu claritate acest fapt:

“(1) Președintele României reprezintă statul român și este garantul independenței naționale, al unității și al integrității teritoriale a țării.

(2) Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate.”;

b. Nu Președintele României este “*instituția cu cea mai înaltă autoritate în Stat*”, ci, Parlamentul României, căci aceeași Constituție a României

edictază fără echivoc faptul că: “**Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.**” (art. 61 din Constituția României);

c. Noțiunea de “**atingere a persoanei**” nu poate fi extinsă și asimilată obligației celui ce a săvârșit o infracțiune de a suporta consecințele faptei sale, căci răspunderea penală, *indiferent de calitatea subiectului activ al infracțiunii*, își are geneza în săvârșirea unei infracțiuni și se realizează în cadrul raportului juridic penal, de constrângere, prin activitatea subiecților acestui raport, titulari de drepturi și obligații corelative. Pentru acest motiv niciun act de cercetare exercitat de organele de urmarire penală împotriva celui care este reclamat/acuzat că a săvârșit o infracțiune nu poate fi considerat a fi o “atingere” adusă drepturilor acestuia, căci orice subiect de drept, indiferent de calitatea sau funcția acestuia, are obligația de a suporta consecințele faptelor sale în temeiul disp **art. 16 al. 1 și 2 din Constituție**:

“(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

d. Față de absoluta lipsă de legalitate a “temeiurilor” invocate de către Prim-Adjunctul Daniel Morar și amintite mai sus **este evident că totala înlăturare a răspunderii penale a Președintelui prin abrogarea de facto a d. art. 84 al. 2 din Constituție** (care limitează în mod expres imunitatea Președintelui “*pentru voturile sau pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului*”) **NU “își găsește justificarea [nici] în considerații de oportunitate politică”** și nici “*pentru păstrarea autorității*” “*șefului statului*” ca “*instituția cu cea mai înaltă autoritate în stat*”, atâta vreme cât legea fundamentală prevede în mod expres aplicabilitatea simultană atât a dispozițiilor art. 84 raportat la art. 72 CR cât și a dispozițiilor art. 96 din Constituție. Așa cum arătam pe larg în Plângerea pe care o competăm prin prezenta Cerere, aparentul conflict dintre cele două corpuri de norme constituționale nu poate fi rezolvat decât prin stabilirea întinderii efectelor fiecărei norme în parte și nu prin preferarea, prin prioritizarea arbitrară a unora în fața altora, motiv pentru care va trebui să apelăm la metoda de interpretare *per a contrario* a normelor constituționale mai sus amintite. Astfel, ținând cont că avem pe de o parte norme care acordă o imunitate *exclusiv limitată la activitatea politică*, toate raportate la disp art 16 al. 1 și 2 din Constituție, și pe de altă parte norme care stabilesc o *procedură specială*

de sesizare, cercetare și instrumentare (*punerea sub acuzare*) a Președintelui României *pentru o unică infracțiune* - înalta trădare, interpretarea logică a textului Constituțional ne impune concluzia că **orice altă infracțiune de drept comun săvârșită de Președintele României, în afara pseudo-infracțiunii de “înaltă trădare”, adusă la cunoștință organelor de urmărire penală în temeiul art. 221 sau 273 C.p.p.** - adică toate infracțiunile prevăzute în Codul penal sau în alte legi speciale, atâta vreme cât nu privesc *“voturile sau (...) opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului”* - **trebuie cercetată de către organele competente ale Statului Român și adusă în fața organelor jurisdicționale indiferent de calitatea temporară a făptuitorului acesteia.**

4. Prim adjunctul Procurorului General al României dl. Daniel Morar în mod nelegal a dispus (nemotivat și neîntemeiat) în aceeași speță și prin aceeași Rezoluție că una și aceeași plângere contra actelor procurorului formulată în temeiul art. 278 al. 2 C.pr.pen. este admisibilă (dar “neîntemeiată”) în ceea ce-l privește pe făptuitorul Băsescu Traian și inadmisibilă împotriva celorlați făptuitori, trimițând-o *“spre competență soluționare la ICCJ”* în temeiul art. 2781 alin 13 C.p.p. *“competența de a o soluționa aparținând instanței conform art. 2781 C.p.p.”*, prin această dispoziție operându-se nefondat și neîntemeiat o disjungere în acest dosar, singurul aparent motiv fiind “calitatea” unuia din făptuitori, măsură absolut ilegală și contrară spiritului și literei Constituției României.

Pentru toate motivele indicate în Plângerea inițială, precum și față de cele menționate mai sus, vă solicit în temeiul art. 2781 C.p.p. să admiteți plângerea subsemnatul și față de Rezoluția 788/c3/2012, urmând ca prin sentință să desființați toate rezoluțiile atacate și să trimiteți cauza procurorului, în vederea începerii urmăririi penale împotriva făptuitorilor Băsescu Traian, Lixandru Gabriel, Badea Cristian și Mincă Costel.

Daniel MV Chitic